Biblioteca nova, llibres vells

Vaig entrar per primera vegada a la Biblioteca Carles Rahola, acompanyat de familiars menors d'edat, amb el mateix respecte i devoció que un fidel de qualsevol religió deu sentir en situar-se davant del temple del seu credo. Per a un gironí a qui causin respecte els llibres és una gran emoció penetrar en un equipament nou tan important com aquell. És la casa de tots, perquè tots hi hem contribuït amb el pagament dels impostos –així alliçonava jo els menors que m'acompanyaven, però no ho tenien tan clar– i l'entrada és franca, ampla i accessible. Una vegada a l'interior, la gent s'escampa per les diferents sales, d'acord amb el particular interès que l'ha menat fins allà.

El més notable de la instal·lació són els patis interiors que s'encarreguen de dotar de lluminositat les sales. És aconsellable anar-hi de dia, perquè la llum solar ho envaeix tot i li proporciona profunditat, ajudada per la considerable alçada de les sales, que ajuda a fer perdre qualsevol noció de foscor. A més, estan dotades de molts punts d'informació, amb personal atent que t'ajuda a situar-te i t'allibera de dubtes. El més important, però, és que sembla que hi haurà lloc per a tothom, i que la gent no haurà de barallar-se per una cadira.

Haig d'expressar, però, que esperava trobar-me amb una allau de gironins frisosos de conèixer la nova biblioteca. No fou així. Hi havia la gent que habitualment fa ús d'aquestes instal·lacions: jubilats, estudiants, parelles joves, curiosos i mainada acompanyada de familiars. És segur que en el futur s'animarà la concurrència, però en les diverses vegades que ja hi hem entrat l'afluència era modesta i la utilització dels ordinadors, mínima, encara que segons sembla, les connexions no els funcionen prou bé. Afegiré igualment que pensava que l'entrada en servei de la biblioteca seria un esdeveniment a Girona i un motiu inevitable de conversa. Però no. La gent en passa.

I una contradicció és la qualitat material dels llibres que hi ha als estants: sembla que s'han limitat a recollir els vells volums de la Casa de Cultura i portar-los allí, alguns en un estat físic lamentable. Una proposta hauria estat que, si han gastat molts milions d'euros per edificar la biblioteca, n'haguessin emprat almenys un per adquirir un estoc de llibres nous. Reconeixent el valor sentimental dels llibres vells, renovar continguts és vital per a un gran equipament. En aquell desplegament de llum i espai, els llibres rebregats hi combinen malament.

Les noves generacions ja no sabran qui va ser Rahola, però el màrtir, allà on sigui, ha de sentir-se –ben segur– cofoi i orgullós que el seu patronímic es confongui amb el d'una biblioteca: no hi ha millor homenatge!

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-01-2015 Pàgina 55

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/809569-biblioteca-nova-llibres-vells.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss